TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2017. gada 14. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP) — Īpaši ierobežojoši pasākumi, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām — Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP — Pamatlēmums 2002/475/TI — Regula (EK) Nr. 2580/2001 — 2. panta 3. punkts — Organizācijas "Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)" iekļaušana terorisma aktos iesaistīto personu, grupu un organizāciju sarakstā — Prejudiciāls jautājums par šīs iekļaušanas spēkā esamību — Atbilstība starptautiskajām humanitārajām tiesībām — Jēdziens "terora akts" — Bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā

Lieta C-158/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 2. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 4. aprīlī, tiesvedībā

***A* ,**

***B* ,**

***C* ,**

***D***

pret

***Minister van Buitenlandse Zaken* .**

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A.Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], E. Levits, F. Biltšens [*F. Biltgen*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 8. marta tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *A* un *B* vārdā – *A. van Eik*, *A. Eikelboom* un *T. Buruma*, *advocaten*,

— *C* un *D* vārdā – *H. Seton* un *X. B. Sijmons*, *advocaten*,

— Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

— Spānijas valdības vārdā – *M. A. Sampol Pucurull* un *L. Banciella Rodríguez-Miñón*, kā arī *M. J. García-Valdecasas Dorrego*, pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *S. Brandon* un *L. Christie*, kā arī *V. Kaye*, pārstāvji, kam palīdz *M. Lester*, *barrister*,

— Eiropas Savienības Padomes vārdā – *F. Naert* un *G. Étienne*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *F. Castillo de la Torre*, *F. Ronkes Agerbeek* un *P. Van Nuffel*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2016. gada 29. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir, pirmkārt, par to, kā interpretēt Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. pantu, Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmumu 2002/475/TI par terorisma apkarošanu (OV 2002, L 164, 3. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2008. gada 28. novembra Pamatlēmumu 2008/919/TI (OV 2008, L 330, 21. lpp.) (turpmāk tekstā – "Pamatlēmums 2002/475"), Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV 2001, L 344, 93. lpp.), kā arī Padomes 2001. gada 27. decembra Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV 2001, L 344, 70. lpp., Īpašais izdevums latviešu valodā, 18. nodaļa 1. sējums, 207.–212. lpp.), un, otrkārt, par Padomes 2010. gada 12. jūlija Regulas (ES) Nr. 610/2010, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1285/2009 (OV 2010, L 178, 1. lpp.), spēkā esamību, ciktāl ar to atstāj organizāciju "Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)" (vai angļu valodā – "Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)", turpmāk tekstā – "TAT organizācija") Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā norādīto grupu un organizāciju sarakstā (turpmāk tekstā – "līdzekļu iesaldēšanas saraksts").

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedībām starp attiecīgi A, B, C un D (turpmāk tekstā visi kopā – "A u.c.") un *minister van Buitenlandse Zaken* (ārlietu ministrs, turpmāk tekstā – "ministrs") par ierobežojošu pasākumu piemērošanu šīm personām atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam par terorisma apkarošanu.

## Atbilstošās tiesību normas

*Starptautiskās tiesības*

Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes Rezolūcija 1373 (2001)

3 Pēc 2001. gada 11. septembrī Ņujorkā (ASV), Vašingtonā (ASV) un Pensilvānijā (ASV) izdarītajiem terora aktiem Apvienoto Nāciju Drošības padome 2001. gada 28. septembrī pieņēma Rezolūciju 1373 (2001).

4 Tās preambulā tostarp ir apstiprināta "vajadzība, izmantojot visus Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos paredzētos līdzekļus, cīnīties pret teroristiskas darbības radītajiem draudiem starptautiskajam mieram un drošībai". Tāpat tajā ir uzsvērts valstu pienākums "papildināt starptautisko sadarbību, pieņemot papildu pasākumus, lai savā teritorijā, izmantojot visus likumīgos līdzekļus, novērstu un sodītu jebkāda terora akta finansēšanu un sagatavošanu".

5 Saskaņā ar minētās rezolūcijas 1. punktu Apvienoto Nāciju Drošības padome:

"Nolemj, ka visas valstis:

a) novērš un apkaro terora aktu finansēšanu;

b) atzīst par noziedzīgu nodarījumu tādu līdzekļu apzinātu sniegšanu vai ievākšanu, ko jebkādā veidā tieši vai netieši veic to pilsoņi vai to teritorijā un kas ir paredzēti vai par kuriem ir zināms, ka tie tiks izmantoti terora aktu veikšanai;

[..]

d) aizliedz saviem pilsoņiem vai jebkurai citai personai vai organizācijai, kas atrodas to teritorijā, tieši vai netieši nodot līdzekļus, finanšu aktīvus vai saimnieciskos resursus, vai finanšu vai citus saistītos pakalpojumus personu, kas veic vai mēģina veikt terora aktus, tos veicina vai tajos piedalās, organizāciju, kas pieder šīm personām vai ko tās tieši vai netieši kontrolē, kā arī personu un organizāciju, kas rīkojas šo personu vārdā vai pēc to norādēm, rīcībā; [neoficiāls tulkojums]

[..]."

Četras Ženēvas 1949. gada 12. augusta konvencijas un to papildprotokoli

6 Četrām Ženēvas 1949. gada 12. augusta konvencijām, proti, Konvencijai par sauszemes bruņoto spēku ievainoto un slimo stāvokļa uzlabošanu (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. sēj., 31. lpp.; turpmāk tekstā – "Pirmā Ženēvas konvencija"), Konvencijai par jūras bruņoto spēku sastāvā esošo ievainoto, slimo un kuģu avārijās cietušo personu stāvokļa uzlabošanu (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. sēj., 85. lpp.; turpmāk tekstā – "Otrā Ženēvas konvencija"), Konvencijai par attieksmi pret karagūstekņiem (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. sēj., 135. lpp.; turpmāk tekstā – "Trešā Ženēvas konvencija") un Konvencijai par civilpersonu aizsardzību kara laikā (*Recueil des traités des Nations unies*, 75. sēj., 287. lpp.; turpmāk tekstā – "Ceturtā Ženēvas konvencija") (turpmāk tekstā visas kopā – "četras Ženēvas konvencijas"), kopīgajā 2. pantā ir noteikts:

"Līdzās noteikumiem, kuriem jāstājas spēkā miera laikā, šī Konvencija jāievēro visos pieteikta kara gadījumos vai jebkura cita militāra konflikta gadījumā, kurš var rasties starp divām vai vairākām Augstajām Līgumslēdzējām valstīm, pat tajā gadījumā, ja viena no tām neatzīst karastāvokli.

Šī Konvencija jāievēro arī visos kādas Augstās Līgumslēdzējas valsts teritorijas daļējas vai pilnīgas okupācijas gadījumos pat tad, ja minētā okupācija nesastop nekādu bruņotu pretestību.

[..]"

7 Atbilstoši Ceturtās Ženēvas konvencijas 33. pantam:

"Nevienu aizsargājamo personu nedrīkst sodīt par darbībām, kuras viņš vai viņa personīgi nav izdarījusi. Kolektīvie sodi un visi citi līdzīgi iebiedēšanas vai terora pasākumi ir aizliegti. [..]"

8 Četrām Ženēvas konvencijām ir vairāki papildprotokoli: 1977. gada 8. jūnija papildu protokols pie četrām Ženēvas konvencijām, kas attiecas uz starptautiska rakstura bruņotu konfliktu upuru aizsardzību (I protokols) (*Recueil des traités des Nations unies*, 1125. sēj., 3. lpp.), 1977. gada 8. jūnija papildu protokols četrām Ženēvas konvencijām, kas attiecas uz lokāla rakstura bruņotu konfliktu upuru aizsardzību (II protokols) (*Recueil des traités des Nations unies*, 1125. sēj., 609. lpp.), un 2005. gada 8. decembra Papildprotokols par papildu atšķirības emblēmas apstiprināšanu (III protokols) (*Recueil des traités des Nations unies*, 2404. sēj., 261. lpp.) (turpmāk tekstā visi kopā – "papildprotokoli").

9 I protokola 1. panta 3. un 4. punktā ir noteikts:

"3. Šis Protokols, kurš papildina [četras] Ženēvas konvencijas [..], piemērojams gadījumos, kādi paredzēti šo Konvenciju 2. pantā, kurš tām ir kopīgs.

4. Iepriekšējā paragrāfā minētie gadījumi ietver bruņotus konfliktus, kuros tautas, izmantojot savas tiesības uz pašnoteikšanos, kas noteiktas Apvienoto Nāciju Organizācijas hartā un Starptautisko tiesību normu deklarācijā par draudzīgām attiecībām un sadarbību starp valstīm, saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas hartu cīnās pret koloniālo kundzību un ārzemju okupāciju, un pret rasistiskajiem režīmiem."

10 Šā protokola 51. panta 2. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

"Civiliedzīvotājus, tāpat kā atsevišķas civilpersonas, nedrīkst padarīt par uzbrukuma objektu. Vardarbības akti vai draudi, kuru galvenais mērķis ir radīt bailes iedzīvotāju vidū, ir aizliegti."

11 Atbilstoši II protokola 1. pantam:

"1. Šis Protokols, kas attīsta un papildina [četrām] Ženēvas konvencijām kopīgo 3. pantu, nemainot pastāvošos tā lietošanas nosacījumus, ir piemērojams attiecībā uz visiem bruņotajiem konfliktiem, uz kuriem neattiecas [I protokola] 1. pants, kuri notiek kādas Augstās Līgumslēdzējas valsts teritorijā starp tās bruņotajiem spēkiem un disidentu bruņotajiem spēkiem vai citiem organizētiem bruņotiem grupējumiem, kas kontrolē daļu tās teritorijas atbildīgas varas vadībā tā, ka tie spēj veikt ilgstošas un saskaņotas militāras operācijas un īstenot šī Protokola noteikumus.

2. Šis Protokols nav piemērojams iekšēju nemieru vai saspīlējuma gadījumos, kā, piemēram, sacelšanās, atsevišķu izkaisītu vardarbības aktu vai citu līdzīgas dabas aktu gadījumos, kuri nav bruņoti konflikti."

12 Šā protokola 4. panta 1. un 2. punkts ir izteikti šādā redakcijā:

"1. Visām personām, kas neņem tiešu dalību vai pārtraukušas piedalīties karadarbībā, neraugoties uz to, vai brīvība tām ir vai nav tikusi ierobežota, ir tiesības uz cieņu pret viņu personu, godu un pārliecību, un reliģiskajām ieražām. Visos gadījumos pret šīm personām ir jāizturas humāni, bez jebkādas ļaunprātīgas šķirošanas. Ir aizliegts dot pavēli visus iznīcināt, lai neviens nepaliktu dzīvs.

2. Neskarot iepriekš minēto kopumā, pret 1. paragrāfā minētajām personām jebkurā laikā un jebkurā vietā ir aizliegtas šādas darbības:

[..]

d) terora akti;

[..]

h) draudi izpildīt kādu no iepriekš minētajām darbībām."

13 Minētā protokola 6. pantā ir paredzēts:

"1. Šis pants piemērojams attiecībā uz lietu vešanu tiesā un sodu par krimināliem pārkāpumiem, kas izdarīti sakarā ar bruņotu konfliktu.

[..]

5. Karadarbībai beidzoties, atbilstošajiem varas pārstāvjiem ir jācenšas visplašākajā iespējamajā veidā piešķirt amnestiju personām, kas piedalījušās bruņotajā konfliktā vai kurām atņemta brīvība kādu ar bruņotu konfliktu saistītu iemeslu dēļ, vai arī ja tās ir internētas vai aizturētas."

14 Šī paša protokola 13. panta 2. punkta redakcija ir šāda:

"Civiliedzīvotājus kopumā, kā arī atsevišķas civilpersonas, nedrīkst padarīt par uzbrukuma objektu. Ir aizliegti vardarbības akti vai tās draudi, kuru galvenais mērķis ir viest šausmas civiliedzīvotāju vidū."

15 Eiropas Savienība nav ne četru Ženēvas konvenciju dalībniece, ne papildprotokolu dalībniece. Savukārt visas dalībvalstis ir to dalībnieces.

Starptautiskā konvencija par cīņu pret teroristu rīkotajiem sprādzieniem

16 Pēdējais preambulas apsvērums Starptautiskajā konvencijā par cīņu pret teroristu rīkotajiem sprādzieniem, kas parakstīta Ņujorkā 1997. gada 15. decembrī (*Recueil des traités des Nations unies*, 2149. sēj., 256. lpp.), ir formulēts šādi:

"Ievērojot, ka valstu militāro spēku darbību nosaka starptautisko tiesību normas ārpus šīs Konvencijas ietvariem un ka noteiktu darbību neiekļaušana šajā Konvencijā nepieļauj vai nepadara likumīgas tādas darbības, kas citādi ir nelikumīgas, vai nekavē apsūdzības celšanu saskaņā ar citiem likumiem,

[..]."

17 Šīs konvencijas 19. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā, tādā nozīmē, kādā šie termini tiek saprasti starptautiskajās humanitārajās tiesībās, kuras nosaka minētās tiesības, netiek apskatītas šajā Konvencijā, un šī Konvencija nenosaka arī tās valsts militāro spēku veiktās darbības, kas tiek veiktas, pildot to oficiālos pienākumus, tādā mērā, kādā minētās darbības tiek apskatītas citās starptautisko tiesību normās."

18 Savienība nav šīs konvencijas dalībniece. Savukārt visas dalībvalstis ir tās dalībnieces.

Starptautiskā konvencija par cīņu pret terorisma finansēšanu

19 Konvencijas par cīņu pret terorisma finansēšanu, kas parakstīta Ņujorkā 1999. gada 9. decembrī (*Recueil des traités des Nations unies*, 2178. sēj., 197. lpp.), 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Jebkura persona šīs Konvencijas izpratnē izdara noziedzīgu nodarījumu, ja šī persona ar jebkādiem līdzekļiem, tieši vai netieši, nelikumīgi un apzināti sagādā vai savāc līdzekļus ar mērķi, lai tie tiktu izmantoti vai zinot, ka tie tiks izmantoti, pilnīgi vai daļēji, lai izdarītu:

[..]

b) jebkādu citu darbību ar nodomu izraisīt nāvi vai nodarīt smagus miesas bojājumus kādai civilpersonai vai kādai citai personai, kas aktīvi nepiedalās karadarbībā bruņota konflikta gadījumā, kad šādas rīcības mērķis pēc tās būtības vai konteksta ir iedzīvotāju iebiedēšana vai valdības vai starptautiskas organizācijas piespiešana veikt kādu darbību vai atturēties no tās."

20 Atbilstoši šīs konvencijas 8. panta 1. punktam katra dalībvalsts saskaņā ar saviem nacionālajiem tiesību principiem veic piemērotus pasākumus, lai iespējamas konfiskācijas nolūkos identificētu, atklātu, iesaldētu un izņemtu jebkādus līdzekļus, kas tiek izmantoti vai paredzēti šīs konvencijas 2. pantā minēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanai, kā arī šādos noziedzīgos nodarījumos gūtos ienākumus.

21 Atbilstoši šīs pašas konvencijas 21. pantam:

"Nekas šajā Konvencijā neietekmē citas valstu un personu tiesības, pienākumus un atbildības saskaņā ar starptautiskajām tiesībām, sevišķi Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu mērķiem, starptautiskajām humanitārajām tiesībām un citām līdzīgām konvencijām."

22 Savienība nav starptautiskās konvencijas par cīņu pret terorisma finansēšanu dalībniece. Savukārt visas dalībvalstis ir tās dalībnieces.

Starptautiskā konvencija par kodolterorisma apkarošanu

23 Starptautiskās konvencijas par kodolterorisma apkarošanu, kas parakstīta Ņujorkā 2005. gada 13. aprīlī (*Recueil des traités des Nations unies*, 2445. sēj., 89. lpp.), 4. panta 2. punkts ir izteikts šādi:

"Starptautisko humanitāro tiesību paredzētās bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā atbilstoši tam, kā šie termini ir definēti saskaņā ar starptautiskajām humanitārajām tiesībām, nenosaka šī Konvencija, un tāpat arī šī Konvencija neregulē darbības, kuras veic kādas valsts militārie spēki, izpildot savus dienesta pienākumus, ciktāl tās vada citi starptautisko tiesību noteikumi."

24 Savienība nav šīs konvencijas dalībniece. Savukārt visas dalībvalstis ir tās dalībnieces.

Eiropas Padomes Konvencija par terorisma novēršanu

25 Eiropas Padomes Konvencijas par terorisma novēršanu, kas parakstīta Varšavā 2005. gada 16. maijā (*Série des Traités du Conseil de l'Europe* Nr. 196), 26. panta 5. punkts ir izteikts šādi:

"Bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā, tādā izpratnē, kādā tiek saprasti šie termini saskaņā ar starptautiskajām humanitārajām tiesībām, un saskaņā ar kurām tie tiek regulēti, nav regulētas šajā Konvencijā. Pušu bruņoto spēku darbības, kas veiktas, pildot to oficiālos pienākumus, tādā mērā, kādā tās tiek regulētas starptautiskajās tiesībās, nav regulētas šajā Konvencijā."

26 Atbilstoši Padomes 2015. gada 18. septembra Lēmumam (ES) 2015/1913 par to, lai Eiropas Savienības vārdā parakstītu Eiropas Padomes Konvenciju par terorisma novēršanu (OV 2015, L 280, 22. lpp.), Savienība ir parakstījusi šo konvenciju attiecībā uz tās kompetences jautājumiem. Lielākā daļa dalībvalstu arī ir to parakstījušas un ratificējušas.

*Savienības tiesības*

Kopējā nostāja 2001/931

27 Kā izriet no tās preambulas apsvērumiem, Kopējās nostājas 2001/931 mērķis ir ar pasākumiem gan Savienības, gan dalībvalstu līmenī īstenot Rezolūciju 1373 (2001), ar ko Apvienoto Nāciju Drošības padome nolēma, ka visām valstīm ir jānovērš un jāapkaro terora aktu finansēšana.

28 Šīs kopējās nostājas 1. pants paredz:

"1. Šī kopējā nostāja saskaņā ar turpmāko pantu noteikumiem attiecas uz personām, grupām un organizācijām, kas ir iesaistītas terora aktos un uzskaitītas pielikumā.

2. Šajā kopējā nostājā "personas, grupas un organizācijas, kas ir iesaistītas terora aktos" nozīmē:

— personas, kas izdarījušas vai mēģina izdarīt terora aktus vai piedalās vai veicina terora aktu izdarīšanu,

— grupas un organizācijas, kas tieši vai netieši pieder šādām personām vai kuras šādas personas tieši vai netieši vada; un personas, grupas vai organizācijas, kas rīkojas šādu personu, grupu vai organizāciju vārdā vai saskaņā ar to norādēm, ietverot līdzekļus, kas iegūti vai saņemti no šādu personu vai ar tām saistīto personu, grupu vai organizāciju pārvaldītas vai īpašumā esošas mantas."

3. Šajā kopējā nostājā "terora akts" ir viens no turpmāk noteiktiem tīšiem nodarījumiem, kas veida vai sastāva dēļ var nodarīt nopietnus kaitējumus valstij vai starptautiskai organizācijai, atbilstīgi pārkāpuma definīcijai valsts tiesību aktos, ja šī akta mērķis ir:

i) nopietni iebiedēt iedzīvotājus vai

ii) nepamatoti piespiest valdību vai starptautisku organizāciju veikt vai neveikt kādu darbību, vai

iii) būtiski destabilizēt vai graut valsts vai starptautiskas organizācijas politiskās, konstitucionālās, ekonomiskās vai sociālās pamatstruktūras:
   a) apdraudēt personas dzīvību, kas var izraisīt nāvi;
   b) apdraudēt personas fizisko veselību;
   c) nolaupīt personu vai sagrābt ķīlniekus;
   d) izraisīt plašu valsts vai sabiedriskās iestādes, transporta sistēmas, infrastruktūras iznīcināšanu, ieskaitot informācijas sistēmu, stacionāru platformu uz kontinentāla šelfa, publisku vietu vai privātīpašumu, apdraudot cilvēku dzīvību vai radot nozīmīgus ekonomiskus zaudējumus;
   e) nolaupīt lidaparātu, kuģi vai citus pasažieru vai kravas transportlīdzekļus;
   f) ražot, turēt savā valdījumā, iegūt, pārvadāt, piegādāt vai izmantot ieročus, sprāgstvielas, bioloģiskos vai ķīmiskos ieročus, kā arī veikt izpēti un izstrādāt bioloģiskos un ķīmiskos ieročus;
   g) izraisīt bīstamu vielu noplūdi vai ugunsgrēku, eksploziju vai plūdus, kas apdraud cilvēku dzīvību;
   h) kavēt vai pārraut ūdensapgādi, elektroapgādi vai citu dabas pamatresursu piegādi, apdraudot cilvēku dzīvību;
   i) draudēt izdarīt kādu no a) līdz h) apakšpunktā uzskaitītajiem nodarījumiem;

j) vadīt teroristu grupu;
k) piedalīties teroristu grupas darbībās, tostarp informācijas vai materiālu resursu piegādē vai šādu darbību finansēšanā jebkādā veidā, zinot, ka šāda līdzdalība palīdzēs minētajai grupai veikt noziedzīgas darbības.

Šajā punktā "teroristu grupa" ir strukturēta grupa, kurā ir vairāk nekā divas personas, izveidota ilgākam laikposmam un darbojas saskaņoti, lai veiktu terora aktus. "Strukturēta grupa" ir grupa, kas nav nejauši izveidota tūlītējai terora akta veikšanai un kam nav vajadzīgi formāli noteikti pienākumi grupas locekļiem, dalības tajā nepārtrauktība vai attīstīta struktūra.

4. Sarakstu pielikumā izstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiālu attiecīgajā lietā, kas norāda, ka kompetenta iestāde pieņēmusi lēmumu par attiecīgajām personām, grupām un organizācijām neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem. [..]

[..]"

Regula Nr. 2580/2001

29 Atbilstoši Regulas Nr. 2580/2001 1. panta 4. punktam šajā regulā "terorisma akta" definīcija ir tā pati, kas ietverta Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 3. punktā.

30 Minētās regulas 2. pantā ir noteikts:

"1. Ja vien tas nav atļauts saskaņā ar 5. un 6. pantu, tad:

a) visi līdzekļi, citi finanšu aktīvi un saimnieciskie resursi, kas pieder 3. punktā minētajā sarakstā ietvertai juridiskai personai, grupai vai organizācijai, tiek iesaldēti;

[..]

2. Tiek aizliegts sniegt finanšu pakalpojumus 3. punktā minētajā sarakstā ietvertai fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai vai šādas fiziskas vai juridiskas personas, grupas vai organizācijas labā, ja vien tas nav atļauts saskaņā ar 5. un 6. pantu.

3. Pieņemot lēmumu vienbalsīgi, Padome saskaņā ar Kopējās nostājas [2001/931] 1. panta 4., 5. un 6. punkta noteikumiem izveido, pārskata un groza to personu, grupu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas šī regula; šajā sarakstā iekļauj:

i) fiziskās personas, kas veic vai gatavojas veikt jebkādus terorisma aktus, piedalās tajos vai veicina terorisma aktu veikšanu;

ii) juridiskās personas, grupas vai organizācijas, kas veic vai gatavojas veikt jebkādus terorisma aktus, piedalās tajos vai veicina terorisma aktu veikšanu;

[..]."

31 Atbilstoši šīs pašas regulas 3. panta 1. punktam ir aizliegts apzināti un tīši piedalīties darbībās, kuru mērķis vai rezultāts ir tieši vai netieši apiet 2. pantu.

32 Regulas Nr. 2580/2001 9. pants ir formulēts šādi:

"Katra dalībvalsts nosaka sankcijas, ko piemērot gadījumos, kad pārkāpti šīs regulas noteikumi. Šīs sankcijas ir efektīvas, samērīgas un preventīvas."

Pamatlēmums 2002/475

33 Kā izriet no Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 6. un 7. apsvēruma, tā mērķis ir tuvināt teroristu nodarījumu definīciju visās dalībvalstīs, paredzēt sodus un sankcijas, kas atspoguļo šādu nodarījumu nopietnību, kā arī jurisdikcijas noteikumu izveidi, lai par teroristiskiem pārkāpumiem varētu efektīvi veikt kriminālvajāšanu.

34 Šī pamatlēmuma preambulas 11. apsvērumā ir noteikts:

"Bruņoto spēku rīcība bruņota konflikta laikā, ko reglamentē starptautiski tiesību akti cilvēktiesību jomā šo noteikumu nozīmē saskaņā ar [minētajiem] tiesību aktiem, un, ciktāl uz tiem attiecas citas starptautisko tiesību normas, šis pamatlēmums neattiecas uz valsts bruņoto spēku rīcību savu dienesta pienākumu izpildē,

[..]."

35 Šā pamatlēmuma 1. panta "Teroristu nodarījumi un pamattiesības un principi" 1. punktā ir paredzēts:

"Katra dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tīšie nodarījumi, kas turpmāk minēti a) līdz i) apakšpunktā, definēti kā nodarījumi attiecīgās valsts tiesību aktos un kas pēc to rakstura vai apstākļiem var radīt smagu kaitējumu valstij vai starptautiskai organizācijai, ja nodarīti ar mērķi

— nopietni iebiedēt iedzīvotājus, vai

— nepiemēroti piespiest valdību vai starptautisku organizāciju veikt jebkādu darbību vai atturēties no tās, vai

— nopietni destabilizēt vai sagraut valsts vai starptautiskas organizācijas politiskās, konstitucionālās, ekonomiskās vai sociālās pamatstruktūras,

uzskata par teroristiskiem pārkāpumiem:

a) uzbrukumus personas dzīvībai, kas var izraisīt nāvi;

b) uzbrukumus personas fiziskam veselumam;

c) personas nolaupīšanu vai ķīlnieku sagrābšanu;

d) plašas iznīcināšanas nodarīšana valdības vai sabiedriskai iekārtai, transporta sistēmai, infrastruktūras objektam, tostarp informācijas sistēmai, stacionārai platformai kontinentālajā šelfā, sabiedriskai vietai vai privātīpašumam, kas iespējami apdraud cilvēka dzīvību vai rada būtisku mantisku zaudējumu;

e) gaisa kuģa, kuģa vai cita sabiedriskā vai preču transportlīdzekļa sagrābšana;

f) ieroču, sprāgstvielu vai kodolieroču, bioloģisko vai ķīmisko ieroču ražošana, valdījums, iegūšana, transportēšana, piegāde vai lietošana, kā arī bioloģisko un ķīmisko ieroču zinātniskā izpēte un attīstīšana;

g) bīstamo vielu izlaišana vai ugunsgrēku, plūdu vai sprādzienu radīšana, kuru sekas apdraud cilvēka dzīvību;

h) ūdens, elektroenerģijas vai jebkuru citu dabas pamatresursu apgādes kavēšana vai pārtraukšana, kura sekas apdraud cilvēka dzīvību;

i) draudēšana veikt jebkuru no darbībām, kas uzskatītas a) līdz h) apakšpunktā."

36 Tā paša pamatlēmuma 2. pantā "Pārkāpumi, kas saistīti ar teroristu grupu" ir noteikts:

"1. Šajā pamatlēmumā "teroristu grupa" nozīmē organizētu grupu ar vairāk nekā divām personām, kas izveidota uz ilgāku laiku un darbojas saskaņoti, lai veiktu teroristiskus nodarījumus. "Organizēta grupa" nozīmē grupu, kas nav nejauši izveidota tūlītējai nodarījuma veikšanai un kurai nav vajadzīgas formāli noteiktas lomas tās locekļiem, dalības tajā nepārtrauktība vai attīstīta struktūra.

2. Katra dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka sodāmas šādas tīšas darbības:

a) teroristu grupas vadīšana;

b) dalība teroristu grupas darbībās, tajā skaitā informācijas vai materiālo līdzekļu sniegšana vai tās darbības finansēšana jebkādā veidā, apzinoties faktu, ka šāda dalība veicinās teroristu grupas noziedzīgo darbību."

Lēmumi 2001/927/EK un 2006/379/EK

37 Ar Padomes 2001. gada 27. decembra Lēmumā 2001/927/EK, ar ko izveido Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzēto sarakstu (OV 2001, L 344, 83. lpp.), tika izveidots pirmais personu, grupu un organizāciju, kurām piemēro šo regulu, saraksts.

38 Ar 2006. gada 29. maija Lēmumu 2006/379/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Lēmumu 2005/930/EK (OV 2006, L 144, 21. lpp.), Padome iekļāva TAT organizāciju šajā sarakstā. Pēc tam šī organizācija palika šajā sarakstā, piemērojot vēlākos lēmumus un īstenošanas regulas, ar ko aizstāj šo pašu sarakstu ar jaunu sarakstu un atceļ iepriekšējo lēmumu un īstenošanas regulu. TAT organizācija tādējādi bija iekļauta Regulas Nr. 610/2010 pielikumā esošajā līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

*Nīderlandes tiesības*

39 Atbilstoši *Sanctieregeling terrorisme* 2007-II (Lēmums par sankcijām par terorismu 2007-II, turpmāk tekstā – "2007. gada sankciju lēmums") 2. panta 1. punktam, ja ministrs uzskata, ka personas vai organizācijas pieder to personu vai organizāciju lokam, pret kurām vērsta Rezolūcija 1373 (2001), viņš attiecībā uz šīm personām vai organizācijām var pieņemt lēmumu, sauktu par "iekļaušanas lēmumu".

40 Atbilstoši šā lēmuma 2. panta 2. punktam tiek iesaldēti visi līdzekļi, kas pieder tā 2. panta 1. punktā minētajām personām.

41 Ar šā lēmuma 2. panta 3. punktu ir aizliegts sniegt finanšu pakalpojumus tā 2. panta 1. punktā minētajām personām un organizācijām vai šādu personu un organizāciju labā.

42 Atbilstoši 2007. gada sankciju lēmuma 2. panta 4. punktam ir aizliegts tieši vai netieši nodot resursus šā paša lēmuma 2. panta 1. punktā minēto personu un organizāciju rīcībā.

## Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

43 No iesniedzējtiesas sniegtās informācijas izriet, ka 2010. gada 8. jūnijā ministrs, pamatojoties uz 2007. gada sankciju lēmumu, ir pieņēmis iekļaušanas lēmumus attiecībā uz *A* u.c. (turpmāk tekstā – " 2010. gada 8. jūnija lēmumi"), kuru rezultātā tika iesaldēti to attiecīgie finanšu resursi. Attiecīgi 2011. gada 10. janvārī, 2010. gada 8. decembrī un 2010. gada 25. novembrī ministrs ar lēmumu noraidīja šo personu iesniegtās sūdzības par 2010. gada 8. jūnija lēmumiem. Šos noraidījumus viņš pamatoja ar faktu, ka, viņaprāt, *A* u.c. katrs pieder pie to personu un organizāciju loka, uz kurām attiecas Rezolūcija 1373 (2001). Turklāt ministrs bija ņēmis vērā oficiālu *Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst* (Vispārējais informācijas un drošības dienests, Nīderlande) 2008. gada memorandu, saskaņā ar kuru minētās personas nodarbojās ar līdzekļu vākšanu TAT organizācijai. Ministrs arī ņēma vērā šīs organizācijas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā. Turklāt viņš pamatojās uz faktu, ka prokuratūra ir uzsākusi kriminālvajāšanu pret *A* u.c. par dalību teroristiskā organizācijā Nīderlandes Krimināllkodeksa izpratnē un par Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 1. un 2. punktā, kā arī 3. pantā noteikto aizliegumu pārkāpumu TAT organizācijas labā.

44 Attiecīgi ar 2011. gada 20. decembra, 2012. gada 18. janvāra un 2012. gada 30. augusta spriedumiem *rechtbank Zwolle-Lelystad* (Zvolles-Leleistades rajona tiesa, Nīderlande) Administratīvo lietu palāta, *rechtbank 's-Gravenhage* (Hāgas rajona tiesa, Nīderlande) Administratīvo lietu palāta un *rechtbank Alkmaar* (Alkmāras rajona tiesa, Nīderlande) Administratīvo lietu palāta atzina par nepamatotām *A* u.c. celtās prasības par ministra lēmumiem, ar kuriem viņš atstāja spēkā 2010. gada 8. jūnija lēmumus. Minētās personas iesniedza apelācijas sūdzības par šiem spriedumiem *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande).

45 Šajās apelācijas sūdzībās *A* u.c. tostarp norāda, ka TAT organizācija nav teroristiska organizācija, jo konflikts starp Šrilankas valdību un šo organizāciju ir jāuzskata par bruņoto konfliktu starptautisko humanitāro tiesību izpratnē. Viņi apgalvo, ka tādēļ šīs organizācijas iekļaušana līdzekļu iesaldēšanas sarakstā ir prettiesiska.

46 Iesniedzējtiesa norāda, pirmkārt, ka ar 2007. gada sankciju lēmuma 2. pantu tiek mēģināts ieviest Rezolūciju 1373 (2001) un ka šajā noteikumā nav atsauces ne uz Regulu Nr. 2580/2001, ne uz Kopējo nostāju 2001/931. Tomēr šī tiesa uzskata, ka, tā kā ministrs savu viedokli par to, ka TAT organizācija ir teroristiska organizācija, ir tieši balstījis uz tās iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, šī iekļaušana ir 2010. gada 8. jūnija lēmumu pamats. Iesniedzējtiesa uzskata, ka, ņemot vērā to, ka Kopējā nostājā 2001/931 un Regulā Nr. 2580/2001 ir atsauce uz Rezolūciju 1373 (2001), ministram, piemērojot LES 4. panta 3. punktā paredzēto lojālas sadarbības principu, bija jāuzskata, ka šajā sarakstā iekļautās organizācijas ir teroristiskas organizācijas. Tomēr šī tiesa uzskata, ka, ņemot vērā *A* u.c.. norādītos argumentus, var šaubīties par to Eiropas Savienības Padomes tiesību aktu tiesiskumu, ar kuriem TAT organizācija ir atstāta līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, kas bija spēkā 2010. gada 8. jūnija lēmumu pieņemšanas brīdī, kā arī par turpmāko šīs iestādes tiesību aktu, ar kuriem tā atstāja TAT organizāciju šajā sarakstā, spēkā esamību.

47 Otrkārt, ņemot vērā 1994. gada 9. marta spriedumu *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) un 2001. gada 15. februāra spriedumu *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), iesniedzējtiesa šaubās, vai *A* u.c. ir atzīstamas tiesības iesniedzējtiesā atsaukties uz šo aktu prettiesiskumu, jo šīs personas nav lūgušas atcelt tos Savienības tiesās. Atbilstoši šai judikatūrai *A* u.c. ir faktiski līdzīgā situācijā tai situācijai, kādā bija personas, kas tika apsūdzētās dalībā *Devrimci Halk Kurtulus Partisi-Cephesi* (*DHKP-C*), lietā, kurā tika pasludināts 2010. gada 29. jūnija spriedums *E* un *F* (C-550/09, EU:C:2010:382), ar ko Tiesa nosprieda būtībā, ka šīm personām nebija neapšaubāmu tiesību, pamatojoties uz EKL 230. pantu, celt prasību atcelt tiesību aktu par *DHKP-C* iekļaušanu Regulas

Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētajā sarakstā. Iesniedzējtiesa šaubās, vai risinājums, kāds panākts minētajā spriedumā, ir LESD 263. panta iespaidā piemērojams šajā lietā, jo ar šo noteikumu ir paplašināta iespēja indivīdiem apstrīdēt Savienības tiesību aktu tiesiskumu. Tā tostarp norāda, ka, ja būtu jāsecina, ka, ņemot vērā LESD 263. pantu, personas, kas ir tādā situācijā kā *A* u.c., nevar valstu tiesās atsaukties uz organizācijas iekļaušanas Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā norādītajā līdzekļu iesaldēšanas sarakstā prettiesiskumu, visām personām, kas bažījas, ka valsts iestāde attiecībā pret tām īstenos terorisma apkarošanas pasākumus to reālas vai apgalvotas dalības dēļ sarakstā iekļautā organizācijā, ir kā pagaidu aizsardzības līdzeklis jāceļ prasība par šīs organizācijas iekļaušanu šajā sarakstā. Kā uzskata iesniedzējtiesa, šāda situācija esot nesaderīga ar tiesībām sevi neapsūdzēt.

48 Ja Tiesa nolemtu, ka *A* u.c. celta prasība par tiesību akta atcelšanu par Īstenošanas regulu Nr. 610/2010 nebūtu nešaubīgi pieņemama, iesniedzējtiesa šaubās, treškārt, par TAT organizācijas iekļaušanas līdzekļu iesaldēšanas sarakstā spēkā esamību. Tā uzskata, pirmkārt, ka, neraugoties uz Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 11. apsvēruma formulējumu, nav izslēgts, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē var tikt uzskatītas par teroristu nodarījumiem. Tomēr, ņemot vērā novērtējuma brīvību, ko, šķiet, atstāj definīcija "teroristu nodarījumi" minētā pamatlēmuma 1. panta 1. punktā, kā uzskata iesniedzējtiesa, nosakot, vai darbības, kuras veic TAT organizācija, ir kvalificējamas kā "teroristu nodarījumi", ir jāņem vērā fakts, ka tā rīkojas kā bruņots spēks, kas iesaistīts bruņotā konfliktā.

49 Otrkārt, šī tiesa norāda, ka ne Kopējā nostājā 2001/931, ne Regulā Nr. 2580/2001 nav precizēts, vai ir jāņem vērā apstāklis, ka tajās minētās darbības vai pārkāpumus ir izdarījuši bruņoti spēki bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē. Tā uzskata, ka tomēr, ņemot vērā saikni starp "terora akta" definīciju Kopējās nostājas 1. panta 3. punktā un "teroristu nodarījuma" definīciju Pamatlēmuma 2002/475 1. panta 1. punktā, lai gan bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā ir jāuzskata par neietilpstošām jēdzienā "teroristu nodarījumi" šā pamatlēmuma izpratnē, tās nevarot tikt arī uzskatītas par "terora aktiem" Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē.

50 Treškārt, atsaucoties uz četrām Ženēvas 1949. gada konvencijām un papildprotokoliem, 19. panta 2. punktu Starptautiskajā konvencijā par cīņu pret teroristu rīkotajiem sprādzieniem, 4. panta 2. punktu Starptautiskajā konvencijā par kodolterorisma apkarošanu, 26. panta 5. punktu Eiropas Padomes Konvencijā par terorisma novēršanu, kā arī 12. pantu Starptautiskajā konvencijā par ķīlnieku sagrābšanu, iesniedzējtiesa konstatē, ka šīs starptautiskās konvencijas terorisma jomā izslēdz bruņotu spēku darbības bruņota konflikta laikā no savas attiecīgās darbības jomas, kas šķiet norādām, ka pastāv starptautiskā vienošanās par to, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē nav uzskatāmas par teroristu darbībām. Tomēr iesniedzējtiesa atsaucas arī uz 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu Starptautiskajā konvencijā par cīņu pret terorisma finansēšanu, 33. pantu ceturtajā Ženēvas konvencijā, kā arī 4. panta 2. punkta d) apakšpunktu II protokolā un norāda, ka atbilstoši šīm konvencijām šādas darbības neesot uzskatāmas par teroristu darbībām, ciktāl tās nav vērstas pret civiliedzīvotājiem vai citām personām, kuras tieši nepiedalās karadarbībā.

51 Ceturtkārt, iesniedzējtiesa konstatē, ka Padome ir pamatojusi TAT organizācijas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, norādot virkni uzbrukumu, ko šī organizācija esot veikusi laikposmā no 2005. gada 12. augusta līdz 2009. gada 12. aprīlim Šrilankā un kam tādējādi esot saikne ar konfliktu starp Šrilankas valdību un šo organizāciju. Tā paskaidro turklāt, ka ministrs 2009. gada augusta memorandā, pamatojoties uz II protokola 1. pantā noteiktajiem kritērijiem, ir uzskatījis, ka līdz 2009. gada 18. maijam šis konflikts bija vietējs bruņots konflikts. Turklāt Apvienoto Nāciju Augstais komisārs bēgļu jautājumos esot līdz 2009. gada jūlijam kvalificējis šo konfliktu kā "bruņotu konfliktu". Visbeidzot iesniedzējtiesa uzsver nozīmi, kāda tās vērtējumā ir tam, vai bruņotajam konfliktam ir vietēja konflikta pazīmes starptautisko humanitāro tiesību izpratnē.

52 Šādos apstākļos *Raad van State* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai, ņemot vērā tostarp [Hartas] 47. pantu, prasība par Īstenošanas regulas Nr. 610/2010 atcelšanu, ciktāl tās rezultātā [TAT organizācija] tika iekļauta [līdzekļu iesaldēšanas] sarakstā, ko [*A* u.c.] savā vārdā celtu Vispārējā tiesā, pamatojoties uz LESD 263. pantu, nešaubīgi būtu atzīstama par pieņemamu?

2) a) Vai, ņemot vērā arī Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 11. apsvērumu, bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē var būt "teroristiski pārkāpumi" šī pamatlēmuma izpratnē?
b) Ja atbilde uz 2. jautājuma a) daļu ir apstiprinoša, vai bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē var būt "terora akti" Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē?

3) Vai darbības, kas ir pamatā Īstenošanas regulai Nr. 610/2010, ciktāl ar to TAT organizācija tika iekļauta [līdzekļu iesaldēšanas] sarakstā, ir "bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā" starptautisko humanitāro tiesību izpratnē?

4) Vai, ņemot vērā tostarp atbildes uz 1. jautājumu, 2. jautājuma a) un b daļu un 3. jautājumu, Īstenošanas regula Nr. 610/2010, ciktāl ar to TAT organizācija ir iekļauta [līdzekļu iesaldēšanas] sarakstā, nav spēkā?

5) Ja atbilde uz 4. jautājumu ir apstiprinoša, vai šī spēkā neesamība attiecas arī uz agrākiem un vēlākiem Padomes lēmumiem atjaunināt [līdzekļu iesaldēšanas] sarakstu, ciktāl TAT organizācija tādēļ tika iekļauta šajā sarakstā?"

**Ievada apsvērumi**

53 Ar prasībām, kas celtas 2011. gada 11. aprīlī (lieta T-208/11) un 2011. gada 28. septembrī (lieta T-508/11) Eiropas Savienības Vispārējā tiesā, TAT organizācija lūdza atcelt attiecīgi abas īstenošanas regulas kā tiesību aktus, kas to skar, jo ar tiem tā ir iekļauta Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētajā līdzekļu iesaldēšanas sarakstā. Tiesvedībā Vispārējā tiesā šī organizācija pielāgoja savus prasījumus, lūdzot atcelt to skarošās īstenošanas regulas, kas pieņemtas pēc prasību celšanas un ar ko tā ir palikusi iekļauta šajā sarakstā.

54 Ar 2014. gada 16. oktobra spriedumu *LTTE*/Padome (T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885) Vispārējā tiesa noraidīja TAT organizācijas pirmo pamatu par Regulas Nr. 2580/2001 nepiemērojamību tās konfliktam ar Šrilankas valdību, ar ko TAT organizācija norādīja, ka minētā regula nav piemērojama bruņotu konfliktu situācijām, kuras ietilpstot vienīgi starptautisko humanitāro tiesību jomā.

55 Tomēr Vispārējā tiesa ir apmierinājusi atsevišķus TAT organizācijas pamatus, uzskatot, ka Padome ir pārkāpusi gan Kopējās nostājas 2001/931 1. pantu, gan, neatsaucoties lēmumu pamatojumā uz kompetento iestāžu lēmumiem par šai organizācijai pārmestajiem faktiem, nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu Savienības tiesību aktiem. Tādēļ tā atcēla apstrīdētās regulas, ciktāl tās attiecās uz minēto organizāciju.

56 Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts 2014. gada 19. decembrī, Padome iesniedza apelācijas sūdzību Tiesā par Vispārējās tiesas 2014. gada 16. oktobra spriedumu *LTTE*/Padome (T-208/11 un T-508/11, EU:T:2014:885).

57 Šajā ziņā ir jānorāda, ka izskatāmā lieta ir par Savienības tiesību aktiem, kas pieņemti laikā no 2006. līdz 2010. gadam un ar ko TAT organizācija tika iekļauta līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, šo iekļaušanu pamatojot, kā tas izriet no šā sprieduma 51. punkta, ar virkni uzbrukumu, kurus šī organizācija tika veikusi laikposmā no 2005. gada 12. augusta līdz 2009. gada 12. aprīlim. Savukārt lieta C-599/14 P par iepriekšējā punktā minēto Padomes apelācijas sūdzību bija par Savienības tiesību aktiem, kas pieņemti pēc 2010. gada un ar ko šī organizācija palika iekļauta līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

58 Šādos apstākļos ir jānoraida Nīderlandes valdības lūgums apturēt šīs lietas izskatīšanu, līdz tiks pasludināts Tiesas spriedums lietā C-599/14 P.

## Par prejudiciālajiem jautājumiem

*Par pirmo jautājumu*

59 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtība jautā, vai judikatūras, kas balstīta uz 1994. gada 9. marta spriedumu *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) un 2001. gada 15. februāra spriedumu *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), izpratnē ir acīmredzams, ka būtu bijušas pieņemamas prasības par tiesību aktu atcelšanu, ko Vispārējā tiesā būtu cēlušas personas, kuras ir tādā situācijā, kādā ir apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā, par Īstenošanas regulu Nr. 610/2010 saistībā ar TAT organizācijas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

60 Vispirms ir jānorāda, ka gan pamatlietas fakti, gan 2010. gada 8. jūnija lēmumi ir datēti pirms Īstenošanas regulas Nr. 610/2010 stāšanās spēkā. Tādēļ ir jāuzskata, ka jautājums ir ne tikai par šo īstenošanas regulu, bet arī par tiesību aktiem pirms tās, ar kuriem TAT organizācija tika iekļauta un pēc tam atstāta līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

61 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka valsts tiesa šaubās, vai no 1994. gada 9. marta sprieduma *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) un 2001. gada 15. februāra sprieduma *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101) izrietošā judikatūra ir piemērojama tādai lietai, kāda ir pamatlieta.

62 Lietā, kurā tika pasludināts 1994. gada 9. marta spriedums *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90), kāda valsts tiesa ar 1992. gadā iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu uzdeva Tiesai jautājumu par Eiropas Komisijas lēmuma valsts atbalsta jomā, kas pieņemts 1986. gadā, spēkā esamību. Šo Komisijas lēmumu nebija apstrīdējusi atbalstu saņēmusī sabiedrība, par kuru bija šis lēmums, lai gan tā kopiju šai sabiedrībai nosūtīja kompetentā valsts iestāde un tā bija šai sabiedrībai tieši norādījusi, ka tā var celt prasību par Komisijas lēmumu Eiropas Savienības Tiesā.

63 Ņemot vērā šos apstākļus, Tiesa nosprieda, ka tiesiskās noteiktības prasības liek izslēgt iespēju atbalsta saņēmējam, kas būtu varējis apstrīdēt Komisijas lēmumu par šo atbalstu un kas esot ļāvis paiet obligātajam termiņam, kāds šajā sakarā paredzēts Līguma noteikumos, valsts tiesās apstrīdēt šā lēmuma likumību, ceļot prasību par šī lēmuma īstenošanas pasākumiem, kurus veikušas valsts iestādes (šajā ziņā skat. spriedumu, 1994. gada 9. marts, *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 12. un 17. punkts).

64 Lietā, kurā tika pasludināts 2001. gada 15. februāra spriedums *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), Tiesai 1999. gadā tika iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par kādas 1992. gadā pieņemtas antidempinga regulas spēkā esamību, kas bija veiksmīgi apstrīdēta ar prasību par tiesību akta atcelšanu, par kuru tika pasludināts Vispārējās tiesas 1995. gada 2. maija spriedums *NTN Corporation* un *Koyo Seiko*/Padome (T-163/94 un T-165/94, EU:T:1995:83), kas tika atstāts spēkā ar Tiesas 1998. gada 10. februāra spriedumu Komisija/*NTN* un *Koyo Seiko* (C-245/95 P, EU:C:1998:46),

šo prasību atcelt tiesību aktu ceļot zināmam skaitam šīs antidempinga regulas skarto ražotāju, bet ne *Nachi Fujikoshi*, kas ir prasītājas pamatlietā, kurā tika pasludināts 2001. gada 15. februāra spriedums *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), proti, *Nachi Europe*, mātesuzņēmums.

65 2001. gada 15. februāra sprieduma *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101) 39. punktā konstatējusi, ka *Nachi Europe* varētu tikt uzskatīta par tādu, ko šīs regulas, ar kuru nosaka konkrētu antidempinga maksājumu attiecībā uz *Nachi Fujikoshi* ražotiem produktiem, noteikumi skar tieši un individuāli, Tiesa sprieduma 40. punktā nosprieda, ka tāds produktu, kurus skar šī regula, ražotājs, kāds ir *Nachi Europe*, kam nešaubīgi bija tiesības celt prasību Vispārējā tiesā, lai panāktu tā produktus skarošu antidempinga maksājuma atcelšanu, bet kas netika izmantojis šādas tiesības celt prasību, pēc tam nevarēja atsaukties uz šī antidempinga maksājuma spēkā neesamību valsts tiesā.

66 Kā Tiesa ir vairākkārt uzsvērusi, ja tiktu pieļauts, ka attiecīgā persona, kurai neapšaubāmi būtu bijušas tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē par kādu Savienības tiesību aktu, pēc LESD 263. panta sestajā daļā paredzētā prasības celšanas termiņa beigām varētu valsts tiesā apstrīdēt šī paša tiesību akta spēkā esamību, šai personai tiktu atzīta iespēja neievērot galīgo raksturu, kāds attiecībā uz šo personu piemīt minētajam tiesību aktam pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām (šajā ziņā skat. spriedumus, 1994. gada 9. marts, *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 18. punkts; 2001. gada 15. februāris, *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, 30. punkts; 2012. gada 27. novembris, *Pringle*, C-370/12, EU:C:2012:756, 41. punkts, un 2015. gada 5. marts, *Banco Privado Português and Massa Insolvente do Banco Privado Português*, C-667/13, EU:C:2015:151, 28. punkts).

67 Tomēr vienīgi apstākļos, kad prasība atcelt tiesību aktu būtu bijusi acīmredzami pieņemama, Tiesa ir uzskatījusi, ka attiecīgā persona nevar atsaukties uz Savienības tiesību akta spēkā neesamību valsts tiesā (šajā ziņā skat. spriedumus, 1994. gada 9. marts, *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 17.–25. punkts; 1997. gada 30. janvāris, *Wiljo*, C-178/95, EU:C:1997:46, 15.–25. punkts; 2001. gada 15. februāris, *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, 29.–40. punkts, un 2002. gada 22. oktobris, *National Farmers' Union*, C-241/01, EU:C:2002:604, 34.–39. punkts). Daudzos citos gadījumos Tiesa faktiski ir nospriedusi, ka šāda pieņemamības acīmredzamība nav pierādīta (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus, 2006. gada 23. februāris, *Atzeni* u.c., C-346/03 un C-529/03, EU:C:2006:130, 30.–34. punkts; 2007. gada 8. marts, *Roquette Frères*, C-441/05, EU:C:2007:150, 35.–48. punkts; 2010. gada 29. jūnijs, *E* un *F*, C-550/09, EU:C:2010:382, 37.–52. punkts; 2014. gada 18. septembris, *Valimar*, C-374/12, EU:C:2014:2231, 24.–38. punkts, un 2015. gada 5. marts, *Banco Privado Português* un *Massa Insolvente do Banco Privado Português*, C-667/13, EU:C:2015:151, 27.–32. punkts).

68 Protams, lai stiprinātu fizisko vai juridisko personu aizsardzību tiesā attiecībā uz Savienības tiesību aktiem, ar Lisabonas līgumu ir paplašināti prasību atcelt tiesību aktu pieņemamības nosacījumi, pieņemot LESD 263. panta ceturto daļu, kas atļauj šādu prasību arī attiecībā uz reglamentējošu aktu, kurš šādu personu skar tieši un nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem.

69 Tomēr šāds prasības atcelt tiesību aktu nosacījumu paplašinājums nekompensē nespēju valsts tiesā apstrīdēt Savienības tiesību akta spēkā esamību, ja prasība atcelt tiesību aktu, kas būtu bijusi jāceļ Vispārējā tiesā vienai no strīda pusēm šajā tiesā, nebūtu bijusi acīmredzami pieņemama (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 9. jūnijs, *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 57. punkts).

70 No tā izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par Savienības tiesību akta spēkā esamību var tikt noraidīts vienīgi tad, ja, lai gan prasība atcelt tiesību aktu par Savienības tiesību aktu būtu bijusi acīmredzami pieņemama, fiziska vai juridiska persona, kas varētu celt šādu prasību, atturas to darīt noteiktajā termiņā un atsaucas uz šā akta prettiesiskumu tiesvedībā valsts tiesā, lai mudinātu valsts tiesu vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt attiecīgo prejudiciālo nolēmumu par šā akta spēkā esamību, tādējādi apejot galīgo raksturu, kāds attiecībā uz to ir šim aktam pēc prasības celšanas termiņa beigām

(skat. šajā ziņā spriedumus, 1994. gada 9. marts, *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, 18. punkts, un 2001. gada 15. februāris, *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, 30. punkts).

71 Šajā gadījumā tas tā nav.

72 Proti, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā paši netika iekļauti līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

73 Otrkārt, nav acīmredzams, ka šie akti tos skartu "individuāli" LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē. Proti, TAT organizācijas iekļaušanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā attiecībā uz personām, kas nav šī organizācija, ir vispārējs tvērums, jo tas liek nenoteiktam skaitam personu ievērot konkrētus ierobežojošus pasākumus attiecībā pret minēto organizāciju (skat. šajā ziņā spriedumus, 2008. gada 3. septembris, *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, C-402/05 P un C-415/05 P, EU:C:2008:461, 241.–244. punkts; 2010. gada 29. jūnijs, *E* un *F*, C-550/09, EU:C:2010:382, 51. punkts; 2013. gada 23. aprīlis, *Gbagbo* u.c./Padome, no C-478/11 P līdz C-482/11 P, EU:C:2013:258, 56. punkts).

74 Visbeidzot, apelācijas sūdzību iesniedzēju pamatlietā situāciju tieši ietekmēja nevis Savienības tiesību akti par šo iekļaušanu, bet sankciju, kas pamatotas vienīgi ar Nīderlandes tiesībām, piemērošana, kurās tostarp tika ņemta vērā šī iekļaušana.

75 Tādēļ uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka judikatūras, kas balstīta uz 1994. gada 9. marta spriedumu *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) un 2001. gada 15. februāra spriedumu *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), izpratnē nav acīmredzams, ka būtu pieņemamas prasības atcelt tiesību aktu, ko Vispārējā tiesā celtu personas, kuras ir tādā situācijā, kādā ir apelācijas sūdzības iesniedzēji, par Īstenošanas regulu Nr. 610/2010 vai citiem Savienības tiesību aktiem pirms šīs īstenošanas regulas par TAT organizācijas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

*Par otro, trešo un ceturto jautājumu*

76 Attiecībā uz trešo jautājumu, kas būtībā attiecas uz to, vai darbības, kas ir motivējušas TAT organizācijas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā un atstāšanu tajā no 2006. gada līdz 2010. gadam, ir "bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā" starptautisko humanitāro tiesību izpratnē, ievadam ir jānorāda, ka šajā lietā Tiesai nav pietiekamu norāžu, kas ļautu lemt par šo jautājumu.

77 Ar otro un ceturto jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā Tiesai, vai TAT organizācijas iekļaušana līdzekļu iesaldēšanas sarakstā ar Īstenošanas regulu Nr. 610/2010 un Savienības tiesību aktiem pirms šīs īstenošanas regulas ir spēkā. Konkrētāk, tā cenšas noskaidrot, vai bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē var būt "teroristu nodarījumi" Pamatlēmuma 2002/475 izpratnē vai "terora akti" Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē.

78 Šajā ziņā iesniedzējtiesa šaubās par iespēju uzskatīt TAT organizācijas darbības, kuras ir motivējušas tās iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, par terorisma darbībām Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē, lai gan šie tiesību akti ir jāaplūko kopsakarā ar Pamatlēmumu 2002/475, kura preambulas 11. apsvērumā ir precizēts, ka tā neattiecas uz bruņoto spēku darbībām bruņota konflikta laikā.

79 Atbilstoši Tiesas judikatūrai regula, ar ko tik paredzēti ierobežojoši pasākumi, kā tas ir darīts Īstenošanas regulā Nr. 610/2010 un Savienības tiesību aktos pirms šīs īstenošanas regulas par TAT organizācijas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, ir jāinterpretē ne tikai LESD 215. panta

2. punktā paredzētā ārpolitikas un drošības politikas ietvaros pieņemtā lēmuma gaismā, bet arī ņemot vērā vēsturisko kontekstu, kurā iekļaujas Savienības pieņemtie noteikumi, tostarp šī regula (spriedums, 2016. gada 1. marts, *National Iranian Oil Company*/Padome, C-440/14 P, EU:C:2016:128, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Šajā ziņā ir jānošķir Savienības tiesību akti, uz kuriem attiecas otrā jautājuma a) un b) daļa, proti, no vienas puses, Pamatlēmums 2002/475 un, no otras puses, Kopējā nostāja 2001/931, kā arī Regula Nr. 2580/2001. Tādējādi tie nav tik daudz jēdzieni "teroristu nodarījumi" Pamatlēmuma 2002/475 izpratnē un "terora akti" Kopējās nostājas 2001/931, kā arī Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē, kas ir jāpārbauda un jāsalīdzina, bet gan Pamatlēmuma 2002/475, kas ietilpst tieslietās un iekšlietās (TI), Kopējās nostājas 2001/931, kā arī Regulas Nr. 2580/2001, kas būtībā ietilpst kopējā ārpolitikā un drošības politikā (KĀDP), mērķi.

81 Kas attiecas uz Pamatlēmumu 2002/475, tā mērķis tostarp ir tuvināt visās dalībvalstīs teroristu nodarījumu definīciju, sodu un sankciju noteikšanu atbilstoši šo nodarījumu smagumam, kā arī jurisdikcijas normu noteikšanu, lai nodrošinātu, ka par teroristu nodarījumiem ir paredzēta efektīva kriminālvajāšana.

82 Tieši šādā tiesību represīvā kontekstā iekļaujas Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 11. apsvērums, kurā noteikts, ka tas neregulē bruņoto spēku rīcību bruņota konflikta laikā atbilstoši tam, kā šos jēdzienus regulē starptautiskās humanitārās tiesības, ko reglamentē šīs tiesības, un valsts bruņoto spēku rīcību to dienesta pienākumu izpildē, ciktāl tos regulē citas starptautisko tiesību normas.

83 Savukārt, kas attiecas uz Kopējo nostāju 2001/931 un Regulu Nr. 2580/2001, to mērķis ir īstenot Rezolūciju 1373 (2001), kas pieņemta pēc teroristu uzbrukumiem ASV 2001. gada 11. septembrī un ir paredzēta galvenokārt terorisma aktu novēršanai, izmantojot līdzekļu iesaldēšanas pasākumus, lai liktu šķēršļus tādām šādus aktus sagatavojošām darbībām kā personu vai organizāciju, kuras varētu veikt terorisma aktus, finansēšana.

84 Personu un organizāciju, kurām būtu jābūt Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētajā sarakstā, iekļaušana šādā kontekstā nav sankcija, bet preventīvs pasākums, kas noteikts atbilstoši divpakāpju sistēmai, tādā ziņā, ka atbilstoši Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktam Padome var iekļaut šajā sarakstā vienīgi personas un organizācijas, attiecībā uz kurām ir kompetentas iestādes lēmums vai nu par izmeklēšanas uzsākšanu vai kriminālvajāšanu, kas pamatots ar būtiskiem un ticamiem pierādījumiem vai norādēm par teroristu akta izdarīšanu, mēģinājumu to izdarīt, līdzdalību šādā aktā vai tā izdarīšanas atvieglošanu, vai par notiesāšanu par šādiem faktiem.

85 No iepriekš minētā izriet, ka Pamatlēmuma 2002/475 preambulas 11. apsvērums, kura vienīgais mērķis ir, kā uzsver Komisija, precizēt šā pamatlēmuma piemērošanas jomas aprises, nav būtisks jēdziena "terora akti" interpretēšanai Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē.

86 Iesniedzējtiesa uzskata, ka dažādas starptautiskās konvencijas var tikt interpretētas tādējādi, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē nav jāuzskata par teroristu darbībām. Tādēļ tā pauž šaubas par kvalifikāciju, kas piemērojama darbībām, kurām pievēršas TAT organizācija un kuras, kā norāda Padome, ir kalpojušas par pamatojumu Savienības tiesību aktiem, kas pieņemti laikā no 2006. līdz 2010. gadam, par tās iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā.

87 Tomēr ir jākonstatē, ka Savienība nav šo starptautisko konvenciju dalībniece un ka šīs konvencijas katrā ziņā nenoliedz to, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā var būt "terora akti" Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē, jo nav nekādu norāžu, ka šīs konvencijas būtu pretrunā starptautiskajām paražu tiesībām, kuras ir saistošas Savienībai.

88 Proti, vispirms attiecībā uz starptautiskajām humanitārajām tiesībām ir jākonstatē, ka Ženēvas ceturtās konvencijas 33. pants paredz, ka visi iebiedēšanas vai terora pasākumi ir aizliegti. Tāpat I protokola 51. panta 2. punkts un II protokola 13. panta 2. punkts paredz, ka ir aizliegti vardarbības akti vai draudi, kuru galvenais mērķis ir radīt bailes iedzīvotāju vidū. Turklāt II protokola 4. panta 2. punktā ir noteikts, ka jebkurā laikā un jebkurā vietā ir aizliegti terora akti pret personām, kuras tieši nepiedalās vai ir pārtraukušas dalību karadarbībā.

89 Ir arī jāuzsver, ka starptautiskajām humanitārajām tiesībām ir no Kopējās nostājas 2001/931, kā arī Regulas Nr. 2580/2001 atšķirīgi mērķi un ar tām tiek izveidoti atšķirīgi mehānismi.

90 Turklāt, kā norāda ģenerāladvokāte savu secinājumu 107.–109. punktā, starptautiskajās humanitārajās tiesībās paredzētās normas neaizliedz ārpus šo tiesību definētā ietvara noteikt tādus preventīvus pasākumus kā tie, kas vērsti pret TAT organizāciju.

91 Šādos apstākļos tas, ka atsevišķas šā sprieduma 86. punktā minētās darbības nav aizliegtas starptautiskajās humanitārajās tiesībās, ja tas tiktu pierādīts, katrā ziņā nav noteicošais, ciktāl Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 piemērošana nav atkarīga no kvalifikācijas, kas izriet no starptautiskajām humanitārajām tiesībām (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 30. janvāris, *Diakité*, C-285/12, EU:C:2014:39, 24.–26. punkts).

92 Turklāt, kas attiecas uz starptautiskajām tiesībām terorisma jomā, ir jākonstatē, ka Starptautiskās konvencijas par cīņu pret terorisma finansēšanu 2. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēta krimināltbildība par "jebkādu darbību ar nodomu izraisīt nāvi vai nodarīt smagus miesas bojājumus kādai civilpersonai vai kādai citai personai, kas aktīvi nepiedalās karadarbībā bruņota konflikta gadījumā, kad šādas rīcības mērķis pēc tās būtības vai konteksta ir iedzīvotāju iebiedēšana vai valdības vai starptautiskas organizācijas piespiešana veikt kādu darbību vai atturēties no tās".

93 Turklāt šīs konvencijas 8. panta 1. punktā ir paredzēts pienākums noteikt līdzekļu, kas tiek izmantoti tās 2. pantā norādīto nodarījumu izdarīšanai, iesaldēšanu, un netiek aizliegts noteikt līdzekļu iesaldēšanas pasākumus attiecībā uz citiem teroristu nodarījumiem.

94 Ir arī būtiski norādīt, ka atbilstoši Starptautiskās konvencijas par cīņu pret teroristu rīkotajiem sprādzieniem preambulas pēdējam apsvērumam bruņoto spēku darbību bruņota konflikta laikā neiekļaušana šajā konvencijā "nepieļauj vai nepadara likumīgas tādas darbības, kas citādi ir nelikumīgas, vai nekavē apsūdzības celšanu saskaņā ar citiem likumiem". No tā izriet, ka apstāklis, ka šādas darbības neietilpst šīs konvencijas piemērošanas jomā, neizslēdz to, ka tās varētu tikt uzskatītas par tādām prettiesiskām darbībām, par kurām var vajāt, kā "terora akti" Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 izpratnē.

95 Visbeidzot, lai gan atsevišķas starptautiskās konvencijas, uz kurām atsaucas iesniedzējtiesa, no savas piemērošanas jomas izslēdz bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē, tās neaizliedz dalībvalstīm dalībniecēm kā "terora aktus" kvalificēt atsevišķas šīs darbības vai novērst šādu darbību izdarīšanu.

96 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Kopējās nostājas 2001/931 un Regulas Nr. 2580/2001 mērķis nav sodīt par terora aktiem, bet gan cīnīties pret terorismu, novēršot terora aktu finansēšanu, kā to iesaka Apvienoto Nāciju Drošības padome Rezolūcijā 1373 (2001).

97 No visiem šiem elementiem izriet, ka Kopējā nostāja 2001/931 un Regula Nr. 2580/2001 ir jāinterpretē tādējādi, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē var būt "terora akti" šo Savienības tiesību aktu izpratnē.

98 Šādos apstākļos uz otro un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka, tā kā Kopējā nostāja 2001/931 un Regula Nr. 2580/2001 neaizliedz uzskatīt, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē ir "terora akti" šo Savienības tiesību aktu izpratnē, tas, ka TAT organizācijas darbības varētu būt šādas darbības, neietekmē Īstenošanas regulas Nr. 610/2010, kā arī Savienības tiesību aktu par TAT organizācijas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā pirms šīs īstenošanas regulas spēkā esamību.

99 Uz piekto jautājumu, kas tika uzdots gadījumā, ja iepriekšējos punktos norādītie tiesību akti būtu spēkā neesoši, nav jāatbild.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

100 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) **judikatūras, kas balstīta uz 1994. gada 9. marta spriedumu** *TWD Textilwerke Deggendorf* **(C-188/92, EU:C:1994:90) un 2001. gada 15. februāra spriedumu** *Nachi Europe* **(C-239/99, EU:C:2001:101), izpratnē nav acīmredzams, ka būtu pieņemamas prasības atcelt tiesību aktu, ko Eiropas Savienības Vispārējā tiesā celtu personas, kuras ir tādā situācijā, kādā ir apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā, par Padomes 2010. gada 12. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1285/2009, vai Savienības tiesību aktiem pirms šīs īstenošanas regulas par organizācijas "Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)" iekļaušanu Padomes 2001. gada 27. decembra Regulas (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, 2. panta 3. punktā paredzētajā sarakstā;**

2) **tā kā Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu un Regula Nr. 2580/2001 neaizliedz uzskatīt, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē ir "terora akti" šo Savienības tiesību aktu izpratnē, tas, ka organizācijas "Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)" darbības varētu būt šādas darbības, neietekmē Īstenošanas regulas Nr. 610/2010, kā arī Savienības tiesību aktu par 1) punktā norādīto iekļaušanu sarakstā pirms šīs īstenošanas regulas spēkā esamību.**

[Paraksti]